

LBRIS | We know
MEGHAN books
QUINN

(NE)FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Prolog

KELSEY

— KELSEY, SE ȘTIE CĂ BĂRBAȚII ȘI FEMEILE NU POT SĂ colaboreze și să fie și prieteni în același timp.

JP Cane stă sprijinit de marginea mesei din sala de ședințe, cu brațele tatuatate încrucișate pe pieptul enervant de vânjos, cu mânecile cămășii suflecate până la coate și cu un zâmbet mai degrabă iritant decât fermecător.

— Despre ce naiba vorbești? îl întreb, aplecată peste muntele de schițe.

Încă sprijinit de masă, își coboară nonșalant brațele și se agață de margine, apoi spune:

— Seara trecută, când luam cina cu Huxley și Lottie, ai spus că am putea fi prieteni.

Lottie e sora mea mai mare – cu un an – și cea mai bună prietenă. E logodită cu incomparabilul Huxley Cane, șeful nostru și fratele pacostei care stă în fața mea.

Felul în care am ajuns să ne cunoaștem este încă o poveste fascinantă despre noroc. Explicația scurtă și urâtă? Lottie își

căuta un soț bogat ca să nu se facă de răs în fața dușmancei numărul unu, iar Huxley căuta o presupusă logodnică doar ca să încheie o anumită afacere. S-au întâlnit întâmplător pe trotuar. S-au înțeles să se ajute reciproc, au semnat un contract, iar ea s-a mutat la el. O situație care seamănă cu *Pretty Woman*., dar fără elementul prostituției. Deși... lui Lottie nu i-a fost ușor să reziste avansurilor de mascul alfa ale lui Huxley.

În timp ce juca rolul logodnicei devotate și iubitoare, m-a ajutat și cu afacerea mea, Sustainably Organized. Așa am ajuns să fim angajate de Cane Enterprises și m-am trezit lucrând îndeaproape cu JP, pentru că el se ocupă de proiectele mele.

Așa cum spuneam, a fost un adevărat vârtej. Nici acum nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat!

— Ai ceva de obiectat? mă întreabă JP și mă trezește din visare.

Dat fiind că întâlnirea asta nu duce nicăieri, arunc pixul pe masă și mă ridic în picioare.

— În primul rând, nu luam cina *împreună* cu Huxley și Lottie. Nu a fost o întâlnire la dublu...

— Doamne, știu! exclamă el exasperat. Ai spus-o foarte clar de trei ori și jumătate, adaugă și își folosește degetele ca să le enumere. Când am sunat la ușă, pentru că din întâmplare am ajuns în același timp. Când eram în bucătărie și ne-am întins amândoi după aceeași șampanie. Și lângă piscină, când am rămas singuri la masă. Și apoi, în living, tocmai îmi spuneai că nu e o întâlnire la dublu când Lottie te-a întrerupt ca să-ți arate „jucăria” ei cea nouă.

Rânjește și-mi arată dinții enervant de drepți.

— Încă mai aștept să aud detalii despre jucăria aia.

— Și în al doilea rând..., continui eu.

Doar n-am să-i spun despre... dispozitivul pe care l-a cumpărat Huxley pentru Lottie! Nu! Roșesc doar cât mă gândesc la el.

— De ce naiba nu putem fi prieteni?

— Nu e evident?

Arunc o privire prin încăperea, încercând să văd dacă mi-a scăpat vreun indiciu, dar nu observ absolut nimic. Mă uit la el și răspund:

— Nu! Nu e evident!

JP clatină din cap și ocolește masa, apoi se așază pe ea, chiar lângă mine.

— Pentru că există o atracție palpabilă între noi, Kelsey.

Pufnesc atât de tare pe nas, încât stropesc schițele din fața mea. Șterg ușor picăturile cu mâna. O atracție?

Adică... sigur, JP este un bărbat foarte frumos. O frumusețe evidentă, dacă ești genul căreia îi place linia bărbiei acoperită cu o barbă deasă și neagră. Părul lui sexy și ciufulit se încrețește pe frunte, dar e tuns scurt pe părți, iar tatuajele ascunse apar doar când se simte relaxat în compania cuiva. Da, e frumos și sexy, după cum probabil am spus deja de vreo două ori.

Dar nu e suficient să fii atras fizic de un om, cel puțin după părerea mea. În ce mă privește, consider că un bărbat este atrăgător doar dacă e bun la suflet, are o personalitate plăcută și mă face să râd.

Nu sunt sigură că JP a fost măcar înzestrat cu suflet și are personalitatea copilului mijlociu care caută atenție și nu ia nimic în serios. Poate mai scoate câte o glumă bună din când în când, dar predomină abilitatea lui de a mă provoca, de a mă enerva și de a mă irita.

Cred că are unul dintre cele mai dezordonate birouri pe care le-am văzut vreodată, *în șoaptă* ceea ce îmi displace

total din moment ce eu sunt atentă la detalii. Cine l-ar putea privi cu dorință în ochi când biroul lui e plin de hârtii, cești de cafea și pixuri cu capacele desperecheate?

Așadar, sunt atrasă de JP? Cu siguranță, nu!

— Chiar crezi că există atracție între noi? îl întreb.

— Scumpo, simt mirosul atracției sexuale, și pentru că e atât de palpabilă, de densă, cu aromă de... mosc...

— Bleah, nu miroase a mosc!

Ce tot spun? Nu e nimic. Nu există nicio pasiune între noi. Nimic nu e palpabil și nu există nimic dens... absolut deloc!

Și nici nu miroase a mosc. *Cine descrie atracția în acest fel?*

Dar el mă ignoră și își continuă cuvântarea asta exagerată:

— Nu avem cum să fim prieteni și să lucrăm împreună pentru că atracția dintre noi ne va duce inevitabil cu gândul la sex.

De data asta, mă abțin să pufnesc și las liniștea să umple aerul din încăpere cât respir de câteva ori, apoi scurtez distanța dintre noi până ne mai despart doar câțiva centimetri. Deși e cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine, încă-l mai pot privi în ochi când îl întreb:

— Ai febră? Asta se întâmplă? Te-ai îmbolnăvit de ceva și așa te porți?

— Sunt întruchiparea sănătății. Ar trebui să știi asta! Doar te uiți foarte des la mine.

— Ba nu!

Nu mă uit!

E cazul să o spun clar. Chiar nu mă uit!

JP icnește și scoate un sunet atât de enervant, încât mă face să strâng din dinți.

— De ce crezi că am mânecele suflecate?

Mă uit la antebrățele lui tatuate – OK, sigur, sunt sexy, probabil cel mai sexy lucru la el –, dar asta-i tot, sunt doar

niște antebrațe. Nu poți da vina pe o față că salivează după niște antebrațe, nu-i așa, doamnelor?

El se apleacă spre mine.

— Pentru că știu cât de mult te excită.

Îi duc mâna la față, împiedicându-l să facă ce-și dorește.

— Înțelegi cât de nepotrivită e treaba asta? Sunt angajata ta.

— Practic, ești angajata lui Huxley, eu doar supraveghez.

— Asta e termenul oficial?

Îmi zâmbește în felul acela iritant.

— Da!

Își umezește buzele, însă eu îmi ațintesc privirea asupra ochilor lui. N-am de gând să-i dau satisfacția de a mă uita la gura lui.

— Nu știu de ce te fâstâcești și ești roșie la față.

— Nu mă fâstâcesc!

Îmi îndrept brațele pe lângă corp.

— Încerc să fiu binevoitor și să îți explic de ce nu putem fi prieteni. Ar trebui să mă lauzi, nu să mă jignești cu rânjetul ăla batjocoritor. Nu apuc să răspund, că îi dă înainte cu explicațiile lui binevoitoare: Un bărbat și o femeie care se simt atrași unul de celălalt și lucrează împreună nu vor fi prieteni niciodată. Întotdeauna va exista un elefant imens în cameră, iar numele elefantului este Sex. E matematică umană simplă, Kelsey. Toți avem nevoie de orgasme și, când găsim un om atrăgător, vrem ca acela să ne ajute să ajungem la orgasm.

Oare ne mai aude și altcineva?

Doamne, nici că ar putea să înjosească mai tare actul sexual! Îmi gâdilă orgoliul faptul că JP mă consideră atrăgătoare? Da! Dar unde mai e romantismul în ziua de azi?

Unde e cucerirea?

Unde e spontaneitatea?

Până și Lottie cu Huxley recunosc că nu a fost nimic romantic în felul în care a început relația lor. Totul pare atât de clinic acum!

Ca o adevărată romantică ce iubește tot ce ține de dragoste, nu pot să nu mă întreb dacă există un bărbat pe lumea asta care bifează toate căsuțele eroului perfect din comedile romantice.

Nuuu, acum avem de-a face cu escroci pe internet, care îți trimit o poză cu penisul fără să le-o ceri, și totul se termină cu o dispariție subită din peisaj.

M-am săturat!

Cu mâinile în șolduri, mă întorc spre el și-l întreb:

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine de ai ajuns în halul ăsta? Te-am întrebat ce părere ai de dulapurile din bambus, iar asta s-a transformat într-o discuție despre motivul pentru care nu putem fi prieteni. Nu înțeleg ce relevanță are conversația asta pentru discuția noastră.

— E relevantă, spune el și se apropie până când pantoful lui mi se lipește de toc, pentru că, atunci când ochii tăi flămânzi mă devorează peste masă, dar atitudinea ta încearcă să mă țină la distanță ca pe un prieten, am să-ți dau peste nas. Ai spus că vrei să fim prieteni, dar nu se va întâmpla chestia asta.

Cred că are halucinații. Și cineva trebuie să-l pună la punct. Îmi duc degetul la piept și-i spun:

— Crede-mă, JP, dacă te-aș găsi măcar puțin atrăgător, ai ști. Ceea ce tu iei drept ochi flămânzi după tine este în realitate o femeie hămesită care a mâncat o clătită unsă cu unt de arahide azi dimineață la șase. S-au instalat halucinațiile provocate de foame, iar corpul tău neîndestulător...

— Neîndestulător? *Pff!*

— ...s-a transformat în mintea mea într-un sendviș imens cu chiftele, nimic mai mult. N-ai decât să te convingi cât

vrei că sunt atrasă de tine, dar crede-mă când îți spun că nici c-aș putea să te gășesc mai respingător de atât.

JP ridică sprâncenele a mirare. Sinceră să fiu, și eu sunt oarecum surprinsă. Respingător nu e cuvântul potrivit, dar dacă m-a stârnit...

— Și dacă aș avea vreo intenție romantică în ce te privește, n-aș purta bluza asta simplă, aproape banală, care nu-mi accentuează sânii perfecți și săltăreți absolut deloc.

Își umezește buzele și se uită o secundă la pieptul meu, pe urmă ridică ochii din nou.

— Și n-aș purta nici chiloți, doar pentru eventualitatea în care mă așezi pe masa asta și-mi desfaci picioarele ca să mă guști puțin.

I se mișcă mărul lui Adam.

— Și cu siguranță nu m-aș ruga în gând să se termine discuția asta ca să-mi pot strânge lucrurile și să mă retrag în garsoniera mea, unde voi lua cina singură, în liniște, fără un imbecil arogant ca tine care să-mi ciripească în ureche despre relațiile de la serviciu. Pentru că, dacă te-aș dori, JP, aș încerca să fur, să consum și să savurez orice secundă pe care o am alături de tine.

Se întinde spre mine exact când mă întorc să-mi strâng hârtiile.

— Dar aici nu e cazul, îi spun, zâmbind. Nu știu cum să scap mai repede de tine.

Sunt femeie! Ascultă-mă cum strig!

Nările îi freamătă.

Maxilarul îi zvâcnește.

Și își îndeasă mâinile în buzunarele de la pantaloni, unde le e locul.

— Acum, că ne-am lămurit, o să plec, pentru că nu rezolvăm nimic aici și aud cum mă strigă un sendviș cu chiftele. Presupun că ești de acord cu dulapurile de bambus.

Îmi adun hârtiile și le lovesc de masă ca să le nivelez într-un teanc perfect.

— Dar tot nu putem fi prieteni, spune el cu vocea gătuită.

Doamne, tot aici a rămas blocat? Să adăugăm capacitatea mentală a unui țăntar pe lista calităților lui incompatibile.

— Bine! Când am spus-o seara trecută, încercam doar să fiu amabilă, știi, întrucât compania ta a angajat-o pe a mea, dar acum, că ne-am exprimat sentimentele, putem trăi liniștiți fără prietenia asta falsă, mincinoasă.

Pun încet hârtiile în dosar și apoi în poșetă, odată cu pixurile pe care le ordonez după culoare, evident.

— Acum, dacă nu te superi, mi-am programat să-mi umplu gura de carne.

Trec pe lângă el și-l lovesc în umăr, dar el îmi pune o mână pe șold și mă oprește. Atingerea lui e aproape imperceptibilă, dar mă cutremur fără să vreau. Umerii ni se ating, unul lângă altul, și, când privesc în față, evitând să mă uit la el, se apleacă și-mi șoptește la ureche, cu buzele la doar câțiva centimetri de mine:

— Singura minciună dintre noi este discursul pe care tocmai mi l-ai ținut. Neagă oricât vrei, dar știu că mă vrei. Cu cât accepți adevărul mai curând, cu atât o să te simți mai bine!

În ciuda ritmul greoi al inimii mele, știu că e timpul să întorc capul, iar nasurile noastre mai că se ating. Cu toată bravura de care sunt în stare, îi răspund:

— Cu cât îți dai seama mai curând că nu sunt de nasul tău, cu atât o să te simți *tu* mai bine.

Nu a fost întotdeauna așa între noi. Când l-am întâlnit prima oară, nu mă puteam gândi decât la cât de devastator de chipeș e, cu privirea verzuie și aerul arogant care cerea atenție. JP reprezenta toate fanteziile unei fete. Preț de o fracțiune de secundă, m-am gândit că poate-poate s-ar putea

întâmpla ceva între noi. Că dacă m-ar fi invitat în oraș, aș fi acceptat. Dar cum afacerea mea depinde de succesul obținut sub îndrumarea lui, mi-am dat seama că nu pot să amestec afacerile cu plăcerea, mai ales că am muncit extrem de mult să ajung aici.

Așa că am renunțat la gândurile pe care le-am avut la început și, din nefericire, am ajuns să-l văd cu totul altfel acum.

Apare nonșalant la întâlniri, mirosind a parfumul de cu o seară înainte. Telefonul îi distrage deseori atenția și, de fiecare dată când mă uit la el, văd numele altei femei pe ecran. Flirtează și în mod clar nu-l interesează nimic pe termen lung. Vorbește în glumă despre dragoste, despre veșnicie, și nu e niciodată serios. Iar eu nu asta-mi doresc, în ciuda atracției mele inițiale.

Trec pe lângă el cu capul sus, ies din sală și mă îndrept spre lifturi. N-am idee de ce continuă JP să vorbească despre „atracția” dintre noi. Nu e ca și cum l-aș fi amăgit cu ceva. Cred cu tărie în dragoste. Prin urmare, asta caut. Nu ceva pasager, nu o aventură de-o noapte. Îmi caut sufletul-pereche, la fel ca sufletele-pereche din podcastul meu semipopular. *Îmi doresc ceva fără sfârșit.*

JP Cane poate să creadă orice, dar dacă există un lucru pe care îl știu cu siguranță, acela este că în peisajul deșertic al vieții mele amoroase noi doi nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

JP

Lăsați-mă să ghicesc... Kelsey v-a spus că nu suntem făcuți unul pentru celălalt, nu?

Ochii peste cap

Normal! Nu că aş căuta ceva de durată, pentru că nu asta fac. Eu caut doar să mă distrez.

Am pierdut prea multe în viaţă ca să fiu devotat cuiva. Da, sunt tipul *acela*. Analizaţi-mă cât vreţi, dar asta nu va schimba faptul că teama mea de statornicie este reală!

Un lucru am să recunosc, totuşi – dacă poate cineva să mă facă să mă răzgândesc, aceea ar fi Kelsey.

E... la naiba, e specială în toate felurile posibile!

Din prima clipă în care am văzut-o în timpul prezentării pe care a făcut-o pentru noi, am rămas uimit. Dar când am lucrat îndeaproape, m-a vrăjit. Zâmbetul ei, atitudinea pozitivă şi ochii ai dracului de frumoşi mi-au răpit inima, şi a fost prima dată în viaţă când mi-am zis „ea ar putea fi lângă mine pentru totdeauna”.

M-am băgat singur în sperieţi. A fost ca o briză rece care mi-a intrat direct în dos. De-a dreptul înfiorător!

Nu puteam să mă gândesc la asemenea lucruri.

Nu puteam să mă gândesc la *îngHITE ÎN SEC* tot restul vieţii.

Aşadar, fiind un adult matur, am ales să mă eschivez. Să o enervez. Să o țin cât mai departe de mine. Doamne, ce bine a mers! Am reuşit s-o calc pe bătăturei. De câte ori se uită la mine, îmi aruncă priviri ucigaşe. De câte ori mă uit la ea, mă gândesc că... ei bine, e sexy, dar vrea să mă omoare, aşa că mai bine stau deoparte.

Aşa cum am spus, a funcţionat. A funcţionat al dracului de bine... până când n-a mai fost cazul.

Puteti DOAR să vă imaginaţi ce urmează...